

[Grethe Fenger Møller]

denne debat her i dag, for problemet er meget væsentligt, og enhver, som føler et politisk ansvar, må også føle, at det er et meget stort ansvar, at vi har en så stor ungdomsarbejdsløshed.

Vi har fra konservativ side i mange år peget på, at bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden måtte prioriteres særlig højt. Vi har også sagt, at det ikke kan nytte noget at prøve at bekæmpe arbejdsløsheden fra alle fronter samtidig, og derfor er jeg glad for, at vi får en særlig debat om ungdomsarbejdsløsheden her i dag.

Når vi så ser på arbejdsministerens redegørelse, er der først nogle praktiske beskrivelser af, hvordan det er gået, og når vi så læser, at der er 785.000 unge mellem 15 og 24 år, og at dette tal vil stige indtil 1983, må man sige, at det er mange. Det er et stort ansvar og et stort problem for os.

Vi kan også læse – det vidste vi sådan set godt i forvejen, men det er alligevel væsentligt – at de, der klarer sig dårligst, er dem, der forlader folkeskolen uden en afgangsprøve. Og det er kvinderne på grund af det kønsopdelte arbejdsmarked, det lavere uddannelsesniveau og børnepasningsproblemer.

Men den hidtidige indsats, der har været gjort, har både været rigtig og forkert. Jeg mener, det er rigtigt, at man har villet styrke de grundlæggende erhvervsuddannelser, at man har villet udvide arbejdsmarkedsuddannelserne, og at vi også tager fat på at løse lære- og praktikpladsproblemet. Derfor synes jeg også, at den kampagne, som mange private arbejdsgivere har kørt for at få flere til at tage lære- og praktikpladselever ind, har været meget væsentlig og også har givet et godt resultat.

Derimod stiller jeg mig mere tvivlende over for, om den forsøgsordning med ungdomsgaranti, som kører i øjeblikket i to kommuner, virkelig er så succesfuld, som man vil gøre den til.

Det er jo meget godt, at vi har sat disse ting i gang, men spørgsmålet er: hvad gør vi nu? Og da må man sige, at når man læser arbejdsministerens redegørelse, ser det ikke særlig lyst ud, for arbejdsministeren skriver, at man må forvente en international vækst i ledigheden i de nærmeste par år, og at det derfor er nødvendigt at fastholde en gunstig udvikling i erhvervenes konkurrenceevne, således at der skabes en beskæftigelsesfor-

gelse i de private erhverv. Det er jo rigtigt nok og godt nok, men når man så ser på, hvordan regeringen vil gøre dette, siger man, at det må være ved at gennemføre regeringens handlingsprogram, og det, resten af redegørelsen så handler om, er en masse mere eller mindre gode forslag.

Vi tror ikke meget på, at man kan bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden gennem kostbare, kunstfærdige lappeordninger. Jeg har sagt mange gange før, at vi godt vil være med til at bruge penge til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, det gør ikke noget, det koster noget, hvis bare vi kan være sikre på, at de unge kommer i arbejde og kommer i varig beskæftigelse.

Jeg kan være enig med regeringen i, at der skal være tilstrækkelige uddannelsesmuligheder, således at alle unge kan få et kompetencegivende uddannelsesstudium.

Jeg synes også, det er rigtigt, at vi skal se, om vi kan få udvidet skolevejlederordningen, så den dækker hele landet, for mine erfaringer er, at dér, hvor man har den, har den virket godt i langt de fleste tilfælde. Måske er der nogle, der siger, at der skulle være en bedre kontakt til beskæftigelsessekretariatene, men det er jo noget, man kan drøfte. Jeg synes i hvert fald, det er en positiv ting.

En anden ting, jeg vil fremhæve, er, at jeg tror også, vi har behov for i skolesystemet at få en bedre erhvervsvejledning.

Men når regeringen så siger, at man vil løse lære- og praktikpladsproblemet ved et lovgivningsmæssigt supplement her i 1982 til de aftaler, regeringen har indgået med arbejdsmarkedets parter og kommunerne, må vi sige fra. Vi tror ikke på tvang. Vi tror på, at arbejdsforhold er baseret på gensidig tillid, og vi tror ikke på, at den kommunale kvotaordning uden videre kan overføres til den private sektor.

Jeg tror også, det ville være vanskeligt at etablere en afbalanceret kvotaordning, idet vi jo ved, at der inden for visse fag og områder er problemer, mens der ikke er det for andre. Lad mig nævne bare et enkelt eksempel. Vi ved, at inden for HK-området er der i Københavnsområdet mangel på elever, mens det mange andre steder rundt omkring i Danmark er et enormt problem at skaffe lære- og praktiksteder. Og sådan er der så mange vanskeligheder inden for mange brancher.